

Fragment LUPIDAE...

Syribil moest toegeven dat de vreemdeling de aanwezigheid van hun achtervolgers eerder had opgemerkt dan ze had verwacht. Zelf had ze hun aanwezigheid in eerste instantie geroken; de wind had gunstig gestaan. Ze had overwogen de man te waarschuwen, maar dit bood haar misschien de kans te ontsnappen en dus had ze er vanaf gezien.

Zodra het gevecht was losgebroken had Syribil haar kleine paard gekeerd en was het woud in gevlucht.

Zo snel als het ging in het dichte struikgewas, draafde ze nu tussen de hoge bomen door. Syribil boog voorover en drukte zich dicht tegen de hals van het grijze paardje. De merrie snoof wild en Syribil kon haar angst ruiken. Ze was zelf ook bang, maar ze onderdrukte dat gevoel, want deze kans zou ze niet onbenut voorbij laten gaan.

‘Niet bang zijn, meisje, doorgaan!’ fluisterde ze hartstochtelijk tegen het paard. De merrie schudde haar hoofd en draafde door, deels gedreven door de passie in de gefluisterde woorden, deels omdat de geluiden van het gevecht achter hen haar bang maakten.

Takken sloegen Syribil in het gezicht en ze schuurde de zijkant van haar onderbeen open aan de ruwe bast van een boomstam. Maar ze liet de angstige merrie begaan en haar eigen weg zoeken, want hoe verder ze het bos in kon vluchten hoe beter. In het woud zouden ze veilig zijn. De schemering van het bos was voor haar meer een thuis dan het stinkende hok achter de schuur ooit zou kunnen zijn. Niets zou haar ertoe kunnen dwingen om daar naar terug te keren. Ze zou nog liever sterven. En ze wist dan wel niet wie de vreemdeling was of wat hij van plan was, maar gezien haar ervaringen tot nog toe, kon ze er zich niet veel goeds bij voorstellen.

Een bramenstruik trok diepe schrammen in haar andere been en Syribil beet haar tanden op elkaar. De woeste kreten van het gevecht, het schurende geluid van metaal op metaal, en het wilde briesen van de grote hengst verstomden langzaam achter haar. Ze liet de merrie iets langzamer lopen, want de flanken van het paard trilden hevig en ze wilde de krachten van het dier sparen. Ze wist niet wie er als winnaar uit de strijd zou komen, maar ze moest er hoe dan ook voor zorgen dat ze eventuele achtervolgers voor kon blijven.

Langzaam richtte ze zich weer op en luisterde gespannen naar de geluiden in het bos. Ze keerde haar gezicht naar de wind en snoof het mengelmoes aan geuren op.

Ja, ze kon het pasgevlode bloed ruiken...

Ze slikte heftig om het plotseling oplaaiende verlangen in haar binnenste te onderdrukken. De geur van vers bloed zette haar lichaam opeens in vuur en vlam!

Hijgend greep ze het zadel steviger vast, terwijl ze wanhopig probeerde de onthutsende gedachte aan warme, bloederige stukken vlees van zich af te zetten en zichzelf weer in de hand te krijgen. Wat was er met haar aan de hand?

De merrie hinnikte zacht en Syribil mompelde, nog steeds in hevige strijd met zichzelf verwickeld, iets vaags tegen het paard. Het duurde dan ook even eer ze besepte dat de merrie stil stond. Ze keek op - en meteen was het verlangen naar bloed verdwenen.

De donkerbruine ogen van de vreemdeling leken wel zwart in de schemering van het bos en Syribil begreep dat hij razend was. Ging hij haar nu doden? vroeg ze zich merkwaardig kalm af. Ze had gezien hoe behendig hij met dat lange, slanke zwaard van hem om zich heen had gemaaid. De man had zich tijdens het gevecht in een dodelijke schim veranderd. Ze had niet geweten dat een mens zich zo snel kon bewegen. En zelf had hij blijkbaar niet eens een schrammetje...

‘Dom wicht! Waar denk je dat je mee bezig bent?’ zei hij met van woede opeengeklemd kaken, terwijl hij op haar af beende.

Voor de tweede keer die dag moest Syribil zich beheersen om niet haar lippen op te trekken en te grauwen. Met moeite kon ze de grom achter in haar keel wegslikken toen de vreemdeling haar merrie bij de teugels pakte en naar de roodbruine hengst verderop leidde. Een golf van teleurstelling sloeg door haar heen.

Vandaag zou ze niet meer ontsnappen.